

РЕШЕНИЕ

№ 36613

гр. София, 06.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав, в
публично заседание на 30.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **9200** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК, вр. с чл. 46, ал. 2 от ЗЧРБ.

Образувано е по жалба на С. Д., гражданин на Република С. М., роден на 08. 08. 1980 г., със съдебен адрес – [населено място], [улица], чрез адв. Т., срещу Заповед рег. № 4356 Р. - 343 / 14. 07. 2025 г. на началника на ГПУ-С. за налагане на ПАМ – експулсиране.

В жалбата се излагат съображения за незаконосъобразност на заповедта, поради допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, неправилно приложение на закона и несъответствие с неговата цел. Оспорва се материалната компетентност по издаването на заповедта.

Счита, че липсват на фактически и правни основания за издаване на заповедта, а описаната в нея фактическа обстановка не отговаря на действителността. Излага се още, че неправилно в заповедта е посочена разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 4, вместо чл. 10, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ. Моли съдът да постанови решение, с което да отмени обжалваната заповед. Претендира присъждане на направените по делото разноски за адвокатско възнаграждение по чл. 38, ал. 1, т. 2 от Закона за адвокатурата.

Ответникът – началник на ГПУ-С., не взема становище по жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

На 11.07.2025 г., около 04:40 часа на ГКПП – Капитан А. за влизане в страната пристигнал автобус марка „Т.“ с македонски рег. № SK4460BE, управляван от седрномакедонския гражданин С. Д. (S. D.), [дата на раждане] с паспорт № M1135807. При извършена проверка на автобуса в

помещението за отдых на водачите са открити две лица, като едното е представило индийски паспорт, а другото е без документи за самоличност, като е посочил, че е гражданин на С..

Със Заповед за задържане на лице рег. № 45363з-264 от 11.07.2025 г. С. Д. е задържан за срок от 24 часа на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от Закона за министерство на вътрешните работи (ЗМВР).

Съставена е докладна записка рег. № 4536р-21459 от 11.07.2025 г. до началник ГПУ – С., в която са описани горните обстоятелства и е предложено налагане на ПАМ по ЗЧРБ на откритите чужди граждани, както и експулсиране на водача на автобуса.

С оспорената в настоящото производство Заповед рег. № 4356 Р. - 343 / 14. 07. 2025 г. на началника на ГПУ - С. на чужденеца С. Д. е наложена принудителна административна мярка „Експулсиране в Република С. М.“. Като правно основание за издаване на заповедта са посочени разпоредбите на чл. 42, ал.1, т. 2, във връзка с чл. 10, ал.1, т. 4 от ЗЧРБ. Заповедта е връчена на 14. 07. 2025 г. и е оспорена със жалба пред АССГ на 28. 07. 2025 г.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Обжалва се в срок, подлежащ на обжалване индивидуален административен акт, от надлежна страна, за която е налице интерес от обжалването, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган, в кръга на предоставените му правомощия, съгласно разпоредбата на чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ и съгласно Заповед рег. № 4070з-632/ 17.06.2024 г. на директора на РДГП - Е..

Заповедта е издадена в предвидената от закона форма, при липа на допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, като същата е мотивирана от фактическа и правна страна, включително с препращане към мотивите в докладна записка рег. № 4536р-21459 от 11.07.2025 г. за налагане на ПАМ. Съгласно константната съдебна практика, е допустимо мотиви за издаването на акта да се изложат и в предложението за неговото издаване, какъвто е и настоящия случай. В тази връзка неоснователни са доводите в жалбата за допуснато нарушение на изискването за съдържание на заповедта и липсата на мотиви. В хода на административното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения – такива, които съществено да са ограничили правото на защита на засегнатото лице или ако не бяха допуснати, органът би постановил акт в различния смисъл.

Оспорената заповед е връчена на жалбоподателя на език, който владее, в присъствието на преводач, удостоверено с положения от него подпис. Предоставена му е необходимата информация за съществуващите правни средства за защита, което му е осигурило възможност да организира лично защитата си, включително и ползвайки компетентна помощ от лице, упражняващо адвокатска професия. Предвид изложеното съдът приема за неоснователно възражението на жалбоподателя, че не е спазена разпоредбата на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, задължаваща органа да посочи фактическите и правни основания за издаването.

Като правно основание за издаване на оспорената заповед са посочени разпоредбите на чл. 42, ал.1, т. 2 във връзка с чл. 10, ал.1, т. 4 от ЗЧРБ. Съгласно чл. 42, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ експулсиране на чужденец се налага, когато са налице основания по чл. 10, ал. 1, т. 1 - 4. В Чл. 10, ал.1, т. 4 от ЗЧРБ е предвидено, че издаване на виза или влизане в страната се отказва на чужденец, когато има данни, че извършва търговия с хора и незаконно въвеждане в страната и извеждане на лица в други държави.

От текста на оспорената заповед недвусмислено се установява, че административния орган е определил извършеното от чужденеца като незаконно въвеждане на лица в страната. Направена е

и връзка с чл. 10, ал. 1, т. 4 от ЗЧРБ, каквато се извършва при прилагането на чл. 42, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ. В случая, извършеното от жалбоподателя въвеждане на територията на страната на чужди граждани, не по установения ред, изпълнява хипотезата на чл. 42, ал. 1, т. 2 вр. чл. 10, ал. 1, т. 4 от ЗЧРБ, в какъвто смисъл са и изложените в заповедта мотиви.

Действително, в заповедта се сочи, че това е станало на 11.06.2025 г., но това е техническа грешка, която не се е отразило на правото на защита на жалбоподателя, доколкото всички съпътстващи оспорения акт документи, сочат действителната дата, която е 11. 07. 2025 г.

Безспорно е установено, че именно на 11.07.2025 г. на ГКПП – Капитан А. за влизане в страната жалбоподателят е управлявал автобус с македонски номер, който при извършената проверка са открити две лица, които са опитали да минат през държавната граница, не по надлежния ред, като едното е без документи за самоличност.

От събраните доказателства безспорно се установява формирания от административния орган извод, че са налице данни за участие на чужденеца в незаконно въвеждане на лица в страната.

В тази връзка, по делото е представено одобрено от съда споразумение от 14. 07. 2025 г. по НОХД № 545 / 2025 г. по описа на Свиленградски районен съд, с което С. Д. е признат за виновен за това, че на 11. 07. 2025 г. през ГКПП Капитан А. – шосе превел през границата на страната от Република Турция в Република България индийски гражданин и турски гражданин, без разрешение от надлежните органи на властта, като за превеждането е използвано МПС.

При това положение са налице материално-правните предпоставки за издаването на оспорената заповед, доколкото с влязла в сила присъда е установено незаконното въвеждане в страната на чужди граждани извършено от жалбоподателя.

Съдът намира за неоснователни изложените в жалбата доводи, че правилната правна квалификация е трябвало да бъде по чл. 10, ал. 1, т. 6, доколкото същата касае друга хипотеза на осъждане, докато в конкретния случай присъдата касае именно трафик на хора, което е специална хипотеза и предполага именно налагането на ПАМ-експулсиране.

По отношение на спазването на целта на закона съдът намери, че издаденият административен акт е съобразен и с принципа на съразмерност, предвиден в чл. 6, ал. 2 и, ал. 5 от АПК. В случая при приложение на чл.44, ал. 2 от ЗЧРБ не се установяват такава продължителност на пребиваване на чужденеца на територията на Република България, нито да е от категория уязвими лица, няма данни за производство по ЗУБ или производства за подновяване на разрешение за пребиваване или друго разрешение, предоставящо право на пребиваване, нито семейно положение или семейни, културни и социални връзки с държавата по произход на лицето, чието засягане да прави намесата в правото на личен живот на чуждия гражданин несъразмерна, а в съответствие със закона и е пропорционална на преследваната цел – да не се допусне присъствие в страната на чужденец, за когото има данни, че извършва незаконно въвеждане в страната и извеждане на лица от други държави.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД приема, че обжалвания административен акт е издаден от компетентен орган и в съответната форма, като са спазени процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му и не страда от пороци обуславящи неговата отмяна, поради което подадената жалба следва да се отхвърли като неоснователна.

Разноски от страна на ответника не се претендират, поради което не се присъждат.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. Д., гражданин на Република С. М., роден на 08. 08. 1980 г., срещу Заповед рег. № 4356 Р. - 343 / 14. 07. 2025 г. на началника на ГПУ-С. за налагане на ПАМ – експулсиране.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: